

Olaszországban, Collevalenza-ban tartottuk idén is a Máriás Papi Mozgalom nemzetközi nagy találkozóját folytonos cönákulum formájában 2012. június 24-30-áig. Annak ellenére, hogy Stefano Gobbi atya, a Mozgalmunk alapítója, már tavaly meghalt (2011. június 29-én), épp olyan lelkesen vettünk részt, mint az elmúlt években. Kb. 250 pap és kb. 20 Püspök jött össze a világ minden részéből. A magyar nyelvterületről ketten vettünk részt. Reméljük, hogy jövőre többen leszünk.

Ezen a lelki gyakorlaton több gyönyörű előadás hangzott el, többek között ez is, amelyet magyarra fordítottam. Francis Geremia C.S. atya tartotta, aki az Amerikai Egyesült Államok és Kanada felelőse. A az előadás címe:

Zúrzavar kora

1937. július 2-án Amelia Earhart vége felé közeledett a világszerte ismert útjának. Már 30.000 kilométert utazott az ő Lockheed Electra nevű két motoros repülőgéppel. Átkelt a Csendes Óceán középső részén. Az utolsó résznél tartott, mielőtt megérkezett volna Kaliforniába.

Még utoljára meg kellett volna állnia, hogy üzemanyagot vegyen fel a Howland szigeten. A sziget egy apró pont volt a tengerben. Amelia (pilóta) megjegyezte a (szigetet) a térképen, de, sajnos, nem sikerült megtalálnia, közben előre-hátrament, keresve azt. Reggel 8 óra 44-kor rádióon hívta a tengerparti őrseget és mondta: „Felettetek kell, hogy legyünk, de nem sikerül látni benneteket”. Ezek voltak az utolsó szavai, mielőtt a repülőgép eltűnt volna az óceánban. Mi történt?

Egy kutató állította, hogy Amelia (pilóta) azért nem találta meg a Howland Szigetet, mivel ebben az időben az irányító térkép a szigetet téves helyen mutatta. Ő téves koordinátákat követett. Mekkora tragédia! – és mind egy térkép téves koordinátái miatt.

A történet lényege az, hogy Amelia (pilótának) a zúrzavar és a tévedés a halálát okozta. És mi történik velünk az életünk hosszú útján? Mi is keresünk. Melyek is pontosan az élet koordinátái? Melyek az Ég koordinátái? Ma ezeket a koordinátákat lábbal tapossák. Nehéz világosan látni. Ennek következtében sokan az útirányon kívül vannak, és komoly veszélyben forognak.

A becsapás befolyása

A Gonosz elhomályosította az élet koordinátáit. És amikor az igazság homályba borul, következik a katasztrófa.

„Mennyire sikerül a Sátánnak, ősi ellenségemnek becsapnia és bűnre vezetnie benneteket!.. A hit hajótörését okozza bennetek, és észrevétlenül sodor a tévedésbe” (1976. augusztus 22.)

„E tévedések terjedése miatt sokan eltávolodnak az igaz hittől, beteljesítve a jövendölést, amelyet Fatimában adtam nektek: 'eljön az idő, amikor sokan elveszítik az igaz hitet'... (1989. június 13.).

A becsapás igazi hatalma, halálos veszélye ebben a valóságban rejlik: a bűnt nagyon gyakran a becsapás előzi meg. Ha visszatérünk a Teremtés Könyvéhez, megkérdezhetjük: mi előzte meg az elbukást? A kísértés? Igen: de sokkal jobban a becsapás. Miután ettek a tiltott fának a gyümölcséből, Éva nem mondta-e Istennek: „A kígyó becsapott engem”? Ez volt az első támadás az igazság ellen, amikor a Kígyó becsapta Évát, mondván: „Nem haltok meg!”

Ezen ok miatt a Gonosz mindenekelőtt az Ősi Hazudozó: minden dologtól jobban keresi, hogy becsapjon (bennünket), meghamisítsa az igazságot, elrejtse és eltakarja a világosságot az ő homályos sötétségével, mivel a világosság legyőzi őt. Tehát a Sátán mindig el akarja oltani a fényt. És a Szűzanya figyelmeztet minket:

„Így terjed a sötétség, és a Sátán füstje mindent igyekszik beburkolni” (1977. március 10.).

A Sátán a sötétségben uralkodik

Egyik éjszaka Assisi régi Bazilikájában Copertino-i Szent József imádkozott Szent Ferenc sírjánál. Hirtelen hallotta, hogy veszélyesen kinyílt az ajtó, és látta, hogy belépett egy ember. Az ember léptei olyan hangosak voltak, hogy úgy tűnt, mintha a lábai vassal és láncsal lennének befedve. József figyelmesen nézte őt. Észrevette, hogy amíg az ember közeledett, eloltódtak a fáklyák lángjai egyik a másik után, és ahogy haladt előre, mindegyik eloltódott, amíg a betolakodó teljes sötétségben nem állt előtte.

Mindjárt utána, az Ördög – mivel ő volt – nekirontott Józsefnek dühödten, leteperte őt a földre, és fojtogatta. József azonban Szent Ferencet hívta (segítségül), és látta őt kijönni a sírból. Szent Ferenc azonban nem ragadta meg az Ördögöt. Inkább ment és újra felgyújtott minden világosságot, egyiket a másik után egy kis gyertyával. És ezeknek a fényeknek a világosságánál az Ördög azonnal eltűnt. Nem

volt titok Szent Ferenc számára, hogy a fény az, ami legyőzi az Ördögöt. (da „San Giuseppe da Copertino”, di P. Angelo Pastrovicchi, 81-82. oldal)

„A Gonosz csábításai oly alattomosá és veszélyessé váltak, hogy bárkit félre tud vezetni” (1976. augusztus 7.).

A hajlamunk, hogy becsapottak legyünk, hasonlít egy kicsit Hans Christian Andersen: „Császár Új Öltözeté” (című) meséjében szereplő Királyhoz és a polgárokhoz. Amikor a két csaló megérkezett a városba, rávette mindenkit, hogy csodálják a Császár új öltözetét, mely a legfinomabb és a legtökéletesebb szövetből készült. Beszélték, hogy ez a szövet fantasztikus tulajdonsággal rendelkezik, hogy láthatatlan az számára, aki megbocsájthatatlanul ostoba. Tehát természetesen mindenki dicsőítette a nagyon szép öltözetet, amely valójában láthatatlan volt, vagyis valójában nem is létezett!

Sátán, a nagy csaló

Így a Sátán is, a nagy csaló, becsapta a személyeket, agyafúrta feltalálva egy „Isten nélküli mennyország” rendkívüli szép délibábját, ami valójában nem is létezik, ami voltaképpen egy nagy illúzió. A Szűzanya mondja nekünk:

„Ez a világ egyre jobban eltávolodik Istentől... így esik bele az istentagadás sötétségébe, és a hazugság ábrándjába, hogy meglesz Isten nélkül is” (1976. november 20.).

„A Mennyországot, azt az igazit, azt soha sem lehet e földön fellelni”. (1976. augusztus 15.).

A Zsinat állítja: „A teremtmény a Teremtő nélkül valóban eltűnik” (II. Vatikáni Zsinat: Konstitúció Az Egyház a Mai Világban).

Csapdában vagyunk a ravasz Kísértő arrogáns és hazug ígéretei miatt, aki egyszer a sivatagban hangoztatta: „Minden hatalmat és dicsőséget neked adok – mondta -, mert hisz én kaptam meg, és annak adom, akinek akarom. Ha leborulva hódolsz előttem, az mind a tiéd” (Lukács 4,6-7).

Délibáb! Mennyire csábító! „Az élvezet rabjaivá tett benneteket”, figyelmeztet minket a Szűzanya (1987. október 13.). És mennyien vannak azok, akik egy hamis boldogságot választottak Istentől távol, Édentől keletre!

Mennyien mondtak „igent” ennek a délibábnak!

Édesanyánk mondja nekünk: „A Sátán félrevezette az egész emberiséget, így eltávolította azt Istentől, és megalkotta számára a romlottságának bálványait: az élvezetet, a pénzt, a kevélységet, az önzést, a szórakozást és a tisztátalanságot” (1993. december 8.).

„Védekeztek a szavak és a képek áradata ellen, amely mindent magával sodor és megfertőz... És így Ellenfelemnek sikerül elcsábítania (benneteket)” (1980. március 25.).

Az ember képét a Gonosz eltorzította, és így nem sikerül többé megkülönböztetni az igazit a képzeletitől. Így követi az (ember) a hiábavaló délibábokat. „Minden hiábavalóság és szélkergetés.”, mondja a Prédikátor (2,11).

De amikor az (ember) azokat hajhássza, azok állandóan futnak előle. Az embernek nem sikerül megértenie, hogy valójában nem azok, aminek tűnnek, vagyis hogy csak délibábok. Követi azokat, és felfedezi, hogy (azok) nagyon tisztavirág-életűek, múlékonyak, ideiglenesek, foszlékonyak és megtévesztőek. És a végén csalódottá, összezavarodottá, és elkeseredetté válik, mert az ő szíve soha sem elégül ki. Mindenek ellenére az ember továbbra is elkeseredetten utasítja vissza (annak) az elfogadását, hogy a mennyország nem található ezekben a csábító délibábokban. Mennyire igazak a Szűzanya szavai: „Megrészegülnek az ürességtől”, valójában megbolondulnak a semmitől, elbűvölődnek a ködtől.

Mintha az emberiség meg lenne hipnotizálva. A Sátán nemde elbűvölt sokukat, beleejtve őket egy mély elbűvölésbe (transba)? Ez a bűvölet (abból) áll, hogy elveszítik az Isten valóságának az érzését. Egy elbűvölt személy nincs tudatában a valóságnak: elveszett az álmok világában, egy képzeletbeli világban. Hasonlít egy alvajáróhoz: a szemei nyitva vannak, de ő alszik, elaludt Isten számára, elaludt az örökkévalóság számára, elaludt a felebarát ítéletére, elaludt a Pokol létezésére. Fausztina nővér az ő naplójában leírja az ő lemenetelét a pokolba. Meglepően fedezte fel, hogy a lelkek többsége a pokolban nem hitt abban, hogy létezik a pokol, amíg a földön éltek.

A feladat, amit a Szűzanya ránk bíz (Stefano atya 2006-os leveléből)

A feladat, amit a Szűzanya, ránk, a Máriás Papi Mozgalom papjaira és híveire bíz, akik az Ő Szeplőtelen Szívének ajánlottuk magunkat, az, hogy az új evangelizáció apostolai legyünk. Hirdetnünk kell új

erővel, új bátorsággal, megújult és sértetlen hűséggel az üzenetet, amelyet Jézus bízott az Egyházára. Azonban teljesen tudatában kell lennünk az akadályoknak, melyek szembeállnak az Evangélium hirdetésével. Ezek:

a. Relativizmus a Dogmában: A hit alapvető krízisét éljük, mely a hittagadás mind nagyobb elterjedéséhez vezet. Terjed az irányzat, hogy nem fogadják el a hit-igazságok végleges jellegét: így egyes (dogmákat) tagadnak, másokat meg teljesen figyelmen kívül hagynak.

„A nagy hittagadás ezen napjaiban a Föld végső határáig hirdetni kell mindenkinek Jézus Evangéliumát. Terjesszéték a világra leszállt nagy sötétségben Krisztusnak és az Ő Igazságának a fényét” (1994. december 8.).

Beszélnünk kell a halálról, Isten ítéletéről, a pokolról, a Tisztítótűzről, a Mennyországról, a Keresztről, mely üdvözít, a bűnről, mely eltávolít Istentől, a kötelességről, hogy megéljük a keresztséget követve az utat, amelyet Jézus jelölt ki számunkra az Evangéliumában.

b. Naturalizmus a Szentírásban:

„Jézus az Igazság, mert Ő az Élő Ige – forrása és pecsétje az egész isteni kinyilatkoztatásnak. Ezért törekszik (az egyházi szabaddóművesség) elhomályosítani isteni Szavát természetes és ésszel érthető magyarázatokkal, megkísérelve, hogy érthetőbbé és elfogadottabbá tegye, megfosztva minden természetfeletti tartalmától. Így terjednek a tévedések a katolikus Egyház minden területén” (1989. június 13.).

c. Permisszivizmus (engedékenység) az Erkölcsi Életben: Ma az elvilágiasodás (szekularizmus) miatt, ami a mi időnk kultúráját jellemzi, létezik egy általános irányzat, mely igazolja a bűnt, nem tekinti azt rossznak, ellenkezőleg értéknek és jónak. Isten Törvénye áthágásának a fogalmát a saját szabadságának a törvényesített kielégítésével helyettesíti. Nekünk (arra) kell formálnunk a híveket, hogy a bűnt úgy értsék, mint egy erkölcsi rosszat, mely Isten Törvényének a megsértéséből és az Ő Atyai szeretetének a visszautasításából áll.

A súlyos és a halálos bűn megfoszt bennünket a megszentelő Kegyelemtől, elszakít bennünket az Istennel való közösségtől, és ha ez az (Istentől való) elválás a halál pillanatában is tart, akkor, a pokolba vezet. Ma nagyon sürgős prédikálni a szentségi, személyes gyónás szükségességét azok számára, akik halálos bűnben vannak.

Felszólítom a Máriás Papi Mozgalom tagjait a gyakori gyónásra, ami jellemeznie kell mindenekelőtt a mi papi életünket, és mind készségesebben álljunk a hívek rendelkezésére, akik szeretnék megkapni a Bűnbocsánat Szentségét.

d. Fegyelmezetlenség a Liturgiában:

„A fegyelmezetlenség az a könnyedség is, ahogy elhanyagolják az Egyház által megállapított mércéket a liturgikus élet és az egyházi élet szabályozására. Ma mindenki igyekszik magát saját ízlése és elgondolása szerint rendszabályozni. Mily botrányos könnyedséggel sértik meg az Egyház által meghatározott normákat” (1979. február 2).

e. Engedetlenség a Pápa Tanítóhivatala ellen:

„Anyai Szívemet megbebzi, amikor látom, mily gyakran veszi körül a Szentatya szavát és tetteit fiaim hallgatása és távolléte, míg ellenfelei mind inkább sújtják és gátolják őt. E belső megoszlás az oka, hogy a (Pápa) szolgálatát nem támogatja kielégítően, és nem hirdeti az egész Egyház, pedig Jézus azt akarta, hogy egység vegye körül Péter utódját” (1979. február 11.).

„Papjaim, akiket éppen Mozgalmamban egyesíték a Sátán előnyomulásának a megfékezésére, nektek kell a Pápával együtt erős gátat képeznetek. Terjesztenetek kell, amit mond, meg kell őt védenetek, mert a keresztest a történelem legnagyobb viharában kell hordoznia” (1979. február 11.).

f. Figyelmetlenség az Eucharisztiaival szemben: Az Eucharisztikus év, sajnos, nem hozta meg az Egyházban a szeretet, az imádat és a jóvátétel felvirágzását az Eucharisztikus Jézus iránt. Most ez egy feladat, amit a Szűzanya a Máriás Papi Mozgalomra bíz, mert csak az Eucharisztikus Jézusnak kell lennie az új evangelizációnak a szíve és a központja.

„Kérem, hogy tartsanak ismét mindenhol szentségimádási órákat a legszentebb Oltáriszentségben kitett Jézus előtt. (Azt kívánom), hogy növekedjék a szeretet hódolata az Oltáriszentség iránt, és ez nyilvánuljon meg jámborságotok látható, de oly kifejező jeleivel. Vegyétek körül az Eucharisztikus Jézust virággal és fénnel, halmozzátok el gyengéd figyelemmel, közeledjete hozzá a térdhajtás és az imádás mély tiszteletadásával” (1987. augusztus 21.).

g. Vallási szinkretizmus: A vallásos globalizmus alattomos és veszélyes kísértése miatt, mely igyekszik egyenlővé tenni minden vallást ezekben az időkben, az Egyháznak az egész világnak hirdetnie

kell bátorsággal és a tanúságtételének az erejével, egészen a vére ontásáig azt, amit Szent Péter a Szinedrium előtt hirdetett: „Nincsen üdvösség senki másban, mert nincs más senki az emberek között az ég alatt, akiben üdvözlünk lehetne (csak Jézus Krisztus)” (ApCsl 4,12.).

Jézus Krisztus az Első és az Utolsó és a cél, az Alfa és az Omega, a fényes Hajnalsillag, mely minket elvezet, hogy megéljük az ő dicsőséges visszatérésének napját. Legnagyobb szeretettel és teljes hűséggel kövessük mindannyian XVI. Benedek Pápát, akit ezekben az időkben a Szentlélek az Egyháznak ajándékozott, a mi nagyon szeretett II. János Pálunk szenvedése és imája által is, aki most a Mennysországból követ és megáld bennünket. Ő, aki látta az Egyházat „bárkaként, ahova a víz mindenhol folyt be és a (bárka) süllyedt” (Keresztút 9. Állomása: Nagypéntek, 2005), kormányzásra került, hogy ezeknek az időknek a viharos tengerén szilárdan vezethesse a biztos kikötőbe, ahol találkozik Jézussal, az Alapítójával és Urával.

Az alvajáró

Folytatja a járását, de nem tudja, hova. Folytonosan halad minden irányba, de céltalanul, mert nem megy egyik oldalra sem. Az ő lelke egy speciális börtönben találja magát, a bűvölet állapotában. A Sátán bebörtönözte a lelkét, mint egy madarat a kalitkában. Szűzanya nekünk mondja:

„Miért alszanak ma is közületek oly sokan?” (1976. március 7.).

„A Sátán becsapta és félrevezette még azokat is, akiknek fényként kellene élniük mások számára, és akik már csupán a kétely, a bizonytalanság, a hiányzó hit sötétségében botorkálnak” (1974. július 24.).

„Az élvezetek kétségbeesett keresése” (1994. június 11.) annyi zaklatottságot és teljes elgyötörtséget idéz elő, hogy erővel az emlékezet üressége kíséri Isten létezését. A materializmus ateizmushoz vezet. (Ez) az ateizmusnak egy fajtája – „az amnézia (altatás) ateizmusa”, Isten elfelejtésének az ateizmusa: „Az emberek elfelejtették Isten” (1974. október 29.).

És mik ennek az Isten nélküli aluszékony tudatlanságnak a következményei? Íme Jézus által leírt következmények: „Boldogok azok a szolgák, kiket uruk érkezése ébren talál!” (Lukács 12,37), és

hozzá kellene adni: „átkozottak azok a szolgák, kiket uruk érkezése alva talál”!

Ez az alvajáró elbűvölése nem azonosítható-e pontosan az Evangélium „elaludt szüzei” „aluszékonyágával”, akik késve érkeznek, és akik kizárva találják magukat a lakodalmas teremből, és csak (azt) hallják: „Bizony mondom nektek, nem ismerlek benneteket” (Máté 25, 12).

Utána a „szűk kapuról” szóló példabeszédben a későn érkezők hasonló sorsot tapasztalnak, mikor kopogtatnak az ajtón, és hallják azokat a szörnyű szavakat: „Nem tudom, honnét vagytok! Távozzatok tőlem mind, ti gonosztevők!” (Lukács 13, 27.).

És azoknak a papoknak, akik eladták magukat a világnak, azt mondja nekik a Szűzanya:

„Élő halottakká, meszelt sírokká váltak” (1977. március 10.).

A zűrzavar kora

A világ segédkezett az „Értelem korának” és az „Illuminizmus (felvilágosodás) korának” (a megalakulásánál). És most a „Zűrzavar Korához” érkezett. Ez a mindenütt elterjedt becsapás, hamisság és illúzió miatt a mi modern korunkat nevezhetjük a „Zűrzavar Korának”.

Sokkal mélyebb a („Zűrzavar Korának”) a sötétsége, mint azoknak a századoké, melyeket a történelem „Sötét Századoknak” hív, mivel elveszítették az igazság fényét, és nem létezik nagyobb sötétség, mint mikor az *igazságot elveszítik*. Édesanyánk értesít minket:

„Hányan vesznek el naponta az általános és veszélyes zűrzavar sodrában!” (1982. június 30.). És még:

„Azok, akik tegnap még jók és nagylelkűek voltak – az általános zűrzavar sodrában – félénk, bizonytalan, szinte megbénult emberekké válnak” (1973. december 28.).

Ennek a zűrzavarnak az egyik hatása a *haszontalanság*. A zűrzavar bizonytalanságba visz minden irányban, mindenekfelett ami az igazság érzését és célját illeti. És ahol az igazság látása a zűrzavar kódébe vész, (ott) a remény a kétségbeesésben vész el. És sokak számára tehát az élet hiábavalónak tűnhet, semmi jót nem hozva, (legfeljebb) bizonytalan és haszontalan értékeket.

John Bunyan 1678-ban írt híres és puritán könyvében, „Vándor Haladása” elbeszéli az egyik keresztény zarándok történetét a Mennyei Város felé. Az alatt, míg a jó szándékú keresztény a hosszú úton

haladt, sok veszéllyel és viszontagsággal találkozott. Egy napon azt vette észre, hogy elkerülhetetlenül át kell haladnia egy gonosz városban, melyet a „Hiábavalóság Vásárának” neveztek. Elég korán az ő jelenléte a kereskedelem piacán összeomlást idézett elő. E miatt vasra verték és láncokkal megkötözték, és ketrecbe zárták!

(És mi volt) a vád? – az ő szokásait és meggyőződéseit ellentétesnek tartották a „Hiábavalóság Vásárának” a polgárainak (a meggyőződésével). Tehát megvádolták, hogy olyan „dolgot” mondott, melyeket nem kellett volna mondania”, és hogy az ő „hitelveinek” a „tudatlan fogalmai” „zűrzavart és megoszlást” idéztek elő a városban. Ennek következtében elítélték magasfokú árulásért, és bebörtönözték, mint egy „ellenséget és nyilvános veszélyt”, mint „egy örültet, mint egy bolondot”! A földi zarándokutunkon a Mennyei Város felé, mi is a Hiábavalóság Vásárának bűnös határain belül találjuk magunkat. Szűzanya mondja:

„Rossz idők járnak rátok, mert az emberek szíve megromlott, bezárult, kihűlt, megkeményedett” (1992. október 13.).

„Ellenfelemnek sikerült a világot romlott és bűnös Babilonná változtatnia” (1987. október 13.).

(Tengernek Csillaga, XVII/5.)